

(ఈ ధ్యానం త్వరలో వెలువడబోయే నా పుస్తకం నుండి తీసుకున్న ఒక సంక్షిప్త భాగం)

అనుదిన ధ్యానం: మార్చి 14, 2026

అరణ్యంలో అర్ధనాదం నుండి విశ్వాస పారం వరకు

 డా. వెంకట్ పోతన

*****~

ఇశ్రాయేలీయులు ఐగుప్తు నుండి బయటపడి అరణ్యంలో ప్రయాణం ప్రారంభించినప్పుడు, వారి జీవితంలో ఒక కొత్త అధ్యాయం ప్రారంభమైంది. బానిసత్వం నుండి విముక్తి పొందిన ఆనందం ఉన్నప్పటికీ, అరణ్య జీవితం వారికి సులభం కాలేదు. ఆహారం, నీరు, భద్రత వంటి అవసరాలు ఒక్కసారిగా సవాళ్లుగా మారాయి. అలాంటి కఠిన పరిస్థితుల్లో ప్రజలు కొన్ని సార్లు ఫిర్యాదు చేయడం, భయపడడం, నిరుత్సాహపడడం సహజమే. అందుకే ఒక సందర్భంలో వారు ఆహారం గురించి సణగడం ప్రారంభించారు: “మేము ఐగుప్తులో ఉండగా మాంసం తినేవాళ్ళం” అని వారు చెప్పారు (నిర్గమకాండము 16:2-3). అలాగే నీరు లేకపోవడంతో వారు మోషేపై కూడా అసంతృప్తి వ్యక్తం చేశారు (నిర్గమకాండము 17:3).

ఈ సంఘటనలను పరిశీలించినప్పుడు మన ముందుకు ఒక ముఖ్యమైన ప్రశ్న వస్తుంది: ఈ ఫిర్యాదులు దేవునిపై ఆరోపణలా? లేక కష్ట పరిస్థితుల్లో మానవ సహజ బలహీనతల వల్ల వచ్చిన స్పందనా? అరణ్య చరిత్రను లోతుగా ఆలోచిస్తే ఒక గొప్ప ఆధ్యాత్మిక సత్యం మనకు తెలుస్తుంది — మనిషి బలహీనతల మధ్య కూడా దేవుని సహానం మరియు మార్గదర్శనం ఎన్నటికీ తగ్గదు.

1. కష్టాల్లో మానవ బలహీనత సహజం:

అరణ్యంలో ఇశ్రాయేలీయులు చేసిన ఫిర్యాదులను పూర్తిగా తిరుగుబాటుగా చూడటం సరైన అర్థం కాదు. వారు ఎదుర్కొన్న పరిస్థితులు చాలా కఠినమైనవి. ఆహారం లేకపోవడం, నీరు లేకపోవడం, భవిష్యత్పై అనిశ్చితి — ఇవన్నీ కలిసి వారి మనసుల్లో భయం మరియు ఆందోళనను కలిగించాయి. అందుకే వారు గతాన్ని గుర్తుచేసుకొని “మేము ఐగుప్తులో బాగుండేవాళ్ళం” అని అనుకున్నారు (నిర్గమకాండము 16:3).

మన జీవితంలో కూడా ఇలాంటివి జరుగుతాయి. కష్టాలు వచ్చినప్పుడు మనం కూడా కొన్ని సార్లు నిరుత్సాహపడతాం, సందేహాలు వ్యక్తం చేస్తాం. మన బలహీనతలు దేవునికి బాగా తెలుసు. మన బలహీనతలలో కూడా దేవుని ఆత్మ మనకు సహాయపడుతుందని రోమీయులకు 8:26 లో మనకు తెలియజేయబడింది. అంటే మన బలహీనతలు దేవుని

నుండి మనలను దూరం చేయవు; అవే ఆయన కృపను మరింత స్పష్టంగా చూపించే సందర్భాలుగా మారుతాయి.

2. దేవుని సహనం మరియు కృప:

ప్రజలు ఫిర్యాదు చేసినప్పటికీ దేవుడు వారిని వదిలిపెట్టలేదు. ఆయన వారి అవసరాలను చూసి స్పందించాడు. ప్రతి రోజు ఆకాశం నుండి మన్నాను ఇచ్చి వారి ఆకలిని తీర్చాడు (నిర్గమకాండము 16:4). నీరు లేకపోయినప్పుడు రాయి నుండి నీరు ప్రవహింపజేశాడు (నిర్గమకాండము 17:6).

ఈ సంఘటనలు ఒక గొప్ప సత్యాన్ని తెలియజేస్తాయి — దేవుడు మన అసంపూర్ణతను చూసి మనలను త్రోసివేయడు. ఆయన సహనం అపారమైనది. కష్టాల్లో కూడా ఆయన మనలను నడిపిస్తాడు. కీర్తనకర్త చెప్పినట్లుగా, యెహోవా కృపగలవాడు, కరుణగలవాడు, కోపమునకు ఆలస్యం, గొప్ప ప్రేమగలవాడు (కీర్తనలు 103:8).

అరణ్య ప్రయాణంలో దేవుడు చేసిన కార్యాలు ప్రజలకు ఒక విషయం గుర్తు చేశాయి — మన జీవితం పూర్తిగా మన నియంత్రణలో ఉండదు. దేవుని సహాయం లేకుండా మనం ముందుకు సాగలేము.

3. అరణ్యం ఒక విశ్వాస పాఠశాల:

బైబిల్ ప్రకారం అరణ్య జీవితం యాదృచ్ఛికంగా జరిగినది కాదు. అది దేవుడు ఏర్పాటు చేసిన ఒక పరీక్షా కాలం. ద్వితీయోపదేశకాండము 8:2 లో ఇలా చెప్పబడింది:

“ఈ నలభై సంవత్సరములు యెహోవా నీ దేవుడు నిన్ను అరణ్యంలో నడిపించినదాన్ని జ్ఞాపకము చేసికొనుము; నిన్ను వినయపరచుటకును, నిన్ను పరీక్షించుటకును, నీ హృదయంలో ఉన్న దేమిటో తెలిసికొనుటకును ఆయన అలా చేయించాడు.”

అంటే అరణ్యం కేవలం కష్టాల ప్రదేశం కాదు; అది విశ్వాసం నేర్పే పాఠశాల. అక్కడ ప్రజలు దేవునిపై ఆధారపడడం నేర్చుకున్నారు. కష్టాలు వచ్చినప్పుడు సహనం అవసరం అని తెలుసుకున్నారు. మనిషి బలహీనతలు బయటపడినప్పటికీ దేవుని కృప మరింత స్పష్టంగా కనిపించింది.

మన జీవితంలో కూడా “అరణ్య కాలాలు” ఉంటాయి. కొన్నిసార్లు పరిస్థితులు అనిశ్చితంగా కనిపిస్తాయి. భవిష్యత్తు స్పష్టంగా కనిపించదు. అలాంటి సమయంలో దేవుడు మన విశ్వాసాన్ని బలపరుస్తాడు. “నీవు భయపడకుము, నేను నీతో ఉన్నాను” అనే దేవుని వాగ్దానం మనకు ధైర్యాన్ని ఇస్తుంది (యెషయా 41:10).

ముగింపు ధ్యానం

ఇశ్రాయేలీయుల అరణ్య చరిత్రను పరిశీలించినప్పుడు మనకు రెండు

ముఖ్యమైన సత్యాలు స్పష్టంగా కనిపిస్తాయి. మొదటిది — మనిషి

సహజంగా బలహీనుడు. కష్టాలు వచ్చినప్పుడు అతను

భయపడవచ్చు, అసంతృప్తిని వ్యక్తం చేయవచ్చు. రెండవది — దేవుడు

అపారమైన సహనంతో మనలను నడిపించే తండ్రి.

ప్రజలు ఫిర్యాదు చేసినప్పటికీ దేవుడు వారిని వదిలిపెట్టలేదు. ఆయన

వారికి ఆహారం ఇచ్చాడు, నీరు ఇచ్చాడు, మార్గదర్శనం ఇచ్చాడు. అదే

విధంగా ఈరోజు కూడా మన జీవిత అరణ్యంలో దేవుడు మనతోనే

ఉన్నాడు.

కాబట్టి మనం ఎదుర్కొనే ప్రతి కష్టాన్ని ఒక అవకాశంగా చూడాలి —

దేవునిపై విశ్వాసాన్ని పెంచుకునే అవకాశం. అరణ్యం మనలను

బలహీనులను చేయడానికి కాదు; దేవునిపై ఆధారపడే మనుషులుగా

మార్చడానికి ఉంది.

ఈరోజు మన హృదయంలో ఒక ప్రశ్న వేసుకుందాం:

కష్టకాలంలో మనం ఫిర్యాదు చేస్తున్నామా? లేక దేవునిపై విశ్వాసంతో

ముందుకు సాగుతున్నామా?

దేవుడు మనతో ఉన్నప్పుడు అరణ్యం కూడా ఒక ఆశీర్వాద పాఠశాలగా

మారుతుంది.